

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **EUROCASH SERWIS Sp. z o.o.**
sídlem Wiśniowa 11, 62-052 Komorniki, Polská republika
zastoupen advokátem JUDr. Wiesławem Firlou
sídlem Křížkovského 617/10, 712 00 Ostrava-Muglinov

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. 17035-4/2020-900000-314,
ve věci spotřební daně,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručitou Krajskému soudu v Ostravě dne 5. 10. 2020 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. 17035-4/2020-900000-314 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo o jejím odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro MSK (dále jen „celní úřad“) ze dne 17. 1. 2020 zajišťující žalobkyni vybrané výrobky a

Shodu s prvopisem potvrzuje

dopravní prostředek, který je dopravoval, rozhodnuto tak, že toto prvostupňové rozhodnutí bylo částečně změněno, v zásadě však potvrzeno.

2. Žalobkyně uvedla, že mezi účastníky není sporné, že při přepravě jejích výrobků ze skladu do maloobchodních prodejen došlo k tomu, že se zboží ocitlo v České republice. Žalobkyně však zdůraznila, že se tak stalo omylem a že jejím úmyslem bylo přepravovat zboží výhradně na území Polské republiky. Zboží proto vybavila doklady pouze pro polský trh. K přejetí hranic došlo v důsledku „lidské chyby“, neboť řidič byl na území České republiky naveden v důsledku objížďky. Jakmile si svou chybu uvědomil, okamžitě se pokusil vrátit do Polska, nicméně byl zastaven hlídkou. Žalobkyně tvrdí, že se žalovaný s její argumentací nevypořádal a zákon o spotřebních daních vyložil formalistně. Několikaminutový pobyt na území České republiky nelze považovat za uvedení zboží na trh.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby, když odkázal na napadené rozhodnutí.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 16. 1. 2020 na pozemní komunikaci ve směru do Polska v lokalitě Závada byl kontrolován dopravní prostředek. Řidič uvedl, že přepravuje vybrané výrobky – cigarety, alkohol, tabák, a předložil polské faktury, dodací listy a nákladní list, jiné doklady nepředložil. Na dotaz, proč jede přes území České republiky, odpověděl, že rozváží zboží po polských firmách, navigace ho nasměrovala přes území České republiky a myslel si, že mu vystavené doklady na průjezd stačí. Celní úřad o kontrole vypracoval protokol a konstatoval, že předložené doklady neobsahují veškeré náležitosti podle § 30 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a je proto důvodné podezření, že došlo k situaci předvídané v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, neboť vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladu uvedeného v § 30 zákona o spotřebních daních. V souladu s § 42 odst. 3 zákona o spotřebních daních celní úřad zajistil vybrané výrobky a dopravní prostředek, který je dopravoval. O zajištění vydal rozhodnutí o zajištění dne 17. 1. 2020.
6. Žalobkyně proti rozhodnutí o zajištění podala dne 6. 2. 2020 odvolání, s poukazem na to, že cesta dopravce, dopravujícího předmětné vybrané výroby, měla probíhat pouze v Polsku, po území jižního Polska. Proto bylo zboží vybaveno pouze vnitrostátními doklady. Kvůli změně organizace dopravy policie nasměrovala dopravní prostředek na objížďku, která prošla českým územím. Řidič se pohyboval podle směru stanoveného policií a poté, co si uvědomil, že překročil státní hranici, měl v úmyslu okamžitě opustit Českou republiku a znovu vstoupit do Polska, ale byl celním úřadem zadržen. Nebyl proto narušen účel zákona o spotřebních daních. Zbožím mělo být nakládáno výhradně na

území Polska, nedopadá proto na ně nařízení Komise (EHS) č. 3649/92 z 17. 12. 1992, o zjednodušeném průvodním dokladu.

7. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
8. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nevypořádání argumentace žalobkyně, kterou uplatnila v odvolání., což je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
9. Tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Napadené rozhodnutí žalovaný vystavěl na argumentu, že podle § 42 zákona o spotřebních daních mají celní orgány povinnost zajistit vybrané výrobky, jestliže nastaly skutečnosti zde uvedené, přičemž toto rozhodnutí o zajištění je svou povahou opatřením předběžným, tj. právním prostředkem, kterým lze bezprostředně reagovat na danou situaci a upravovat zatím jen právní poměry, čímž je konkrétně myšleno zabránit nakládání s vybranými výrobky v rozporu se zákonem o spotřebních daních a pokračování v protiprávním jednání. Správci daně zde nemají prostor zjistit naprosto všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo k porušení povinnosti stanovených zákonem o spotřebních daních či nikoliv s naprostou jistotou a ve všech detailech. V případě zajištěných vybraných výrobků žalobkyně celní úřad vycházel ze skutečností zjištěných na místě provedeného šetření, z výpovědí řidiče a dokladů jím předložených. Přepravované výrobky neměly zjednodušený průvodní doklad vyžadovaný nařízením č. 3649/92, a tudíž byla naplněna skutková podstata § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Při posouzení věci je irelevantní, zda se jednalo o omyl či jednorázovou nebo neúmyslnou přepravu vybraných výrobků, která probíhala v minimálním časovém a územním rozsahu na území České republiky. Rozhodné je toliko, že k uvedené přepravě vybraných výrobků na daňovém území České republiky prokazatelně došlo a nebyl k nim v době kontroly předložen zjednodušený průvodní doklad, resp. příslušná dvoustranná dohoda ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o spotřebních daních
10. Jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů znamená nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). V napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil, proč argumentaci žalobkyně nepřisvědčil. Jeho rozhodnutí tak nepřezkoumatelností netrpí.
11. Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, *správce daně zajistí vybrané výrobky, příp. dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, § 27 a § 27c, § 30, § 51, § 100 nebo § 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8. Podle odstavce třetího, zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle odstavce 1 nebo 2 provede správce daně, který jako první zjistí*

důvody pro zajištění, a sepíše o tom protokol. Stejnopis protokolu předá osobě, u níž byly vybrané výrobky zjištěny.

12. Podle § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních, *správce daně vydá nejpozději do 3 pracovních dní od vyhotovení protokolu podle § 42 odst. 3 rozhodnutí o zajištění. Správce daně v rozhodnutí uloží zákaz se zajištěnými vybranými výrobky nebo dopravním prostředkem jakýmkoli způsobem nakládat.*
13. Podle čl. 30 odst. 2 zákona o spotřebních daních, *vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu v jiném členském státě a dopravované přes daňové území České republiky do tohoto jiného členského státu pro účely podnikání, lze dopravovat pouze se zjednodušeným průvodním dokladem a po vhodné trase. Jsou-li tyto vybrané výrobky dopravovány uvedeným způsobem, často pravidelně, lze je na základě sjednané dvoustranné dohody s tímto jiným členským státem dopravovat bez zjednodušeného průvodního dokladu.*
14. Mezi účastníky je nesporné, že přes daňové území České republiky byly dopravovány vybrané výrobky bez dokladu uvedeného v § 30 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Sporné je pouze, zda je při posouzení naplnění podmínek pro jejich zajištění možno přihlídnout k tomu, za jakých okolností k dopravě došlo.
15. Krajský soud se s názorem žalobkyně neztotožňuje. Pro rozhodnutí o zajištění podle § 42 odst. 1 písm. a), § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních je relevantní pouze, zda vybrané výrobky jsou či nejsou dopravovány přes daňové území České republiky s dokladem podle § 30 zákona o spotřebních daních (resp. jiným dokladem zde uvedeným). Je tomu tak proto, že na zajištění podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních navazuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo dopravním prostředku podle § 42b a násl. zákona o spotřebních daních, které vede buď k uvolnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku nebo k jejich propadnutí či zabrání. Teprve v tomto následném řízení je cílem prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval (§ 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních). Již ze samotného jazykového znění vyplývá, že teprve v řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo dopravním prostředku je možné se zabývat otázkou, zda skutečně probíhala doprava vybraných výrobků podléhajících úpravě zákona o spotřebních daních a teprve zde je na místě posoudit skutečnosti žalobkyní tvrzené, že vybrané výrobky nepodléhají dokladové povinnosti podle zákona o spotřebních daních s ohledem na mimořádné okolnosti, za kterých byly dopravovány po území České republiky. Řízení o zajištění vybraných výrobků a dopravního prostředku je rychlé a operativní, ve kterém pro větší dokazování není prostor, proto je řešení sporných otázek a další dokazování koncentrováno až do následného kroku. K tomu lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 369/2020 – 54, z 20. 10. 2021, bod 22, podle kterého účelem zákonné úpravy zajištění je - pouze - umožnit identifikaci výrobku při kontrole a posoudit, zda byla daň řádně uhrazena.
16. Žalobkyně se tak mýlí, pokud tvrdí, že rozhodnutí je formalistní a že žalovaný měl k okolnostem dopravy přihlídnout. Žalovaný správce poukázal na charakter řízení o zajištění vybraných výrobků podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních a

správně uvedl, že okolnostem, za kterých doprava na území České republiky probíhala, nelze v tomto řízení přihlídnout.

17. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 22. března 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu